

Arnhem, 15 oktober 2023

Lieve Onschuldigen en Ongewapenden,

De schemer haalt de ochtend in,
het korte sprintje straks met wintertijd
biedt maar eventjes soelaas
voor de nacht de uren van het opstaan opslokt.

De regen valt vooral op twee momenten;
eerst wanneer ik de kinderen naar school fiets,
dan wanneer ik ze, net opgedroogd, weer ophaal.

De bomen krijgen bruine uitgroei in het blad
en ik zag al vliegenzwammen, maar nog geen kabouters.

Die bestaan, beweert mijn vrouw,
en wie geduld genoeg heeft kan ze zien.

Ik vrees dus dat ze voor mij verborgen zullen blijven.

Net als eenhoorns, zeemeerminnen, vredesduiven.

Dat snap ik, zelf wil ik me ook verschuilen voor de wereld
die me steeds weer wreder voorkomt.

Toch moeten we ons,
al dan niet getooid met rode puntmuts,
onder de mensen begeven,

al was het maar omdat angst
tot nieuwe wreedheid leidt

al was het maar om op de uitkijk te blijven
voor eenhoorns, zeemeerminnen, vredesduiven

al was het maar omdat mijn kinderen
zichzelf nog niet van school halen.

Wanneer ik weer door slagregen geseseld
de bakfiets heuvel op het plein op rij,
langs een groep vriendinnen van mijn dochter,
wijst een van hen naar mij en roept:

“Kijk, daar gaat de grapjesvader!”

Het verdrijft de somberte niet,
maar maakt haar wel te dragen,
omdat ik nu, zelf fabeldier
die uit zijn schuilplaats is gekomen weet:
ik ben gezien. En misschien

komen na mij ook kabouters uit de schuil,
de eenhoorns, zeemeerminnen

en wie weet, de vredesduif.